

Sygn. akt I C 471/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Alicja Tułodziecka

Protokolant stażysta Agnieszka Cielątkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda M. M. kwotę 8.258,76 zł (osiem tysięcy dwieście pięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.639,20 zł (jeden tysiąc sześćset trzydzieści dziewięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alicja Tułodziecka

Sygn. akt I C 471/15

UZASADNIENIE

Powód M. M. w pozwie wniesionym przeciwko (...) S.A. w Ł. domagał się zapłaty kwoty 41.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód domagał się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód podał, że w dniu 11 stycznia 2015 r. w P. w wyniku wichury doszło do zawalenia się murowanego budynku gospodarskiego należącego do powoda. Wskazano, iż odpowiedzialność za to zdarzenie ponosi pozwany na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC rolnika.

Powód wyjaśnił, że pozwany na podstawie wykonanego kosztorysu uznał roszczenie powoda jedynie do kwoty 4.588 zł. Pozwany wyliczył bowiem, że wartość kosztorysowa budynku wynosiła 23.663,53 zł, a nadto należało uwzględnić współczynnik ekspercki i stopień zużycia budynku na poziomie 79,59 %. Powód podał także, iż w wyniku zaistniałego zdarzenia budynek gospodarski objęty zakresem ubezpieczenia uległ zawaleniu.

Powód podniósł, że nie można uznać, iż przyznana kwota odszkodowania stanowiła wyrównanie szkody poniesionej przez powoda. Wskazano bowiem, że niecałe pół miesiąca przed zawaleniem się tego budynku strony podpisały umowę

obowiązkowego ubezpieczenia OC rolników, w której wskazano, iż budynek w stanie nowym wart był 70.000 zł, a jego zużycie w momencie podpisywania umowy wynosiło 20 %. W związku z tym suma ubezpieczenia odnośnie tego budynku została ustalona na kwotę 56.000 zł. Natomiast po zrealizowaniu się ryzyka ubezpieczeniowego pozwany dokonał znacznego zaniżenia wartości odszkodowania. Powód wskazywał, że pozwany jako profesjonalista przy podpisywaniu umowy dokonał należytej oceny wartości budynku i stopnia jego zużycia.

Powód powoływał się na treść przepisu art. 361 k.c. i podnosił, że nie jest możliwym, aby kwota wypłacona pozwanemu w jakikolwiek sposób wyrównała poniesioną szkodę albo w minimalnym stopniu pozwoliła na przywrócenie stanu sprzed zdarzenia.

W ocenie powoda, pozwany ma obowiązek wyrównać szkodę w pełnej wysokości.

Pozwany (...) S.A. w L. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że powód posiadał wykupioną polisę tytułem obowiązkowego ubezpieczenia OC rolników i budynków gospodarskich. Pozwany przyznał także, iż prowadził postępowanie likwidacyjne szkody nr (...) z dnia 11 stycznia 2015 r., powstałej w następstwie okoliczności opisywanych w pozwie. Wskazano, że z tytułu tej szkody wypłacono powodowi kwotę 4.588,24 zł tytułem odszkodowania.

W ocenie pozwanego, roszczenie zgłoszone przez powoda było bezzasadne, ponieważ powód nie wykazał, że kwota dochodzona pozwem stanowi celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt. Nadto nie wiadomo, czy powód naprawił szkodę.

Podniesiono, że powód w żaden sposób nie uzasadnił swojego żądania. Wskazano także, że brak jakiegokolwiek potwierdzenia, że przyznanie powodowi kwoty 41.100 zł byłoby realnie umotywowane i stanowiłoby celową i ekonomicznie uzasadnioną rekompensatę poniesionej szkody. Pozwany zwracał także uwagę na stan i wiek budynku, którego dotyczył pozew.

Zdaniem pozwanego, żądanie powoda nie było adekwatne do poniesionej szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 grudnia 2014 r. M. M. zawarł z (...) S.A. w Ł. umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC rolników i budynków rolniczych – było to ubezpieczenie wznowione.

Umowa ubezpieczenia została zawarta na okres od 01 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

Umowa obejmowała następujące budynki gospodarcze:

- budynek gospodarczy (stodoła, spichlerz): wartość budynku w stanie nowym – 396.000 zł, zużycie budynku – 19 %, suma ubezpieczenia – 317.000 zł;
- budynek gospodarczy (inwentarski, garaż): wartość budynku w stanie nowym – 70.000 zł, zużycie budynku – 20 %, suma ubezpieczenia – 56.000 zł;
- budynek gospodarski (inwentarski, garaż): wartość budynku w stanie nowym – 49.000 zł, zużycie budynku – 20%, suma ubezpieczenia 39.000 zł;
- budynek gospodarski (inwentarski, garaż): wartość budynku w stanie nowym – 34.000 zł, zużycie budynku – 26 %, suma ubezpieczenia – 25.000 zł.

(dowód: polisa z k. 10 akt,

zeznania powoda M. M. z k. 174 v – 175 akt (nagranie z k. 173 akt)

W dniu 11 stycznia 2015 r. w miejscowości P. w wyniku silnego porywistego wiatru doszło do zawalenia się budynku gospodarskiego należącego do M. M..

(bezsporne)

Ten budynek gospodarski był wykorzystywany częściowo jako garaż, a częściowo jako budynek inwentarski. Budynek miał konstrukcję drewniano – murowaną. Budynek był kryty papą.

W tym budynku na bieżąco wykonywano remonty. Co jakiś czas kładziono nową warstwę papy na dachu. Wzmacniano część drewnianą w ten sposób, że skręcono belki nośne na nowo śrubami. Dbano także o konstrukcję budynku. W razie potrzeby poprawiano odeskowanie budynku.

Po zdarzeniu z dnia 11 stycznia 2015 r. okazało się, że pękł mur w części murowanej. Wymagało to murowania od nowa. Natomiast część drewniana budynku zawaliła się.

(dowód: zeznania powoda M. M. z k. 33v – 34 akt i z k.

174v – 175 akt (nagranie z k. 173 akt),

zeznania świadka J. M. z k. 40v akt)

M. M. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Na podstawie przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wyliczył wartość kosztową budynku na kwotę 23.663,53 zł, a zużycie budynku określono na 79,59 %.

Następnie przyznano odszkodowanie w kwocie 4.558,24 zł.

W umowie ubezpieczenia wartość tego budynku w stanie nowym określono na kwotę 70.000 zł, zużycie budynku ustalono na 20 %, a sumę ubezpieczenia określono na 56.000 zł. Przy podpisywaniu umowy ubezpieczenia nie dokonywano szczegółowych ustaleń odnośnie stopnia zużycia tego budynku.

(dowód: akta szkody z k. 65 akt,

kosztorys z k. 7 – 9 akt,

zeznania powoda M. M. z k. 33v – 34 akt i z k.

174v – 175 akt (nagranie z k. 173 akt)

Wartość budynku gospodarczo – garażowego przed szkodą z dnia 11 stycznia 2015 r. wynosiła 27.075 zł. Natomiast wartość tego budynku po szkodzie wynosiła 14.228 zł.

Budynek gospodarczo – garażowy był obiektem wolnostojącym, parterowym, niepodpiwniczonym, ze strychem nad częścią murowaną. Budynek został wybudowany w 1955 r.

Stopień zużycia technicznego budynku przed szkodą określono na 45 %. Stan techniczny tego budynku przed szkodą był średni.

Brak podstaw do uznania, że budynek był utrzymany w nieodpowiedniej używalności i konserwacji.

Na skutek huraganowego porywistego wiatru doszło do częściowego zawalenia się tego budynku. Zniszczeniu uległy elementy drewniane obiektu, tj. dach ze ścianką kolankową, ściany wraz z wrotami garażowymi, schody oraz 50 % stropu – połamane zostały krokwie, belki, słupy i inne elementy konstrukcyjne oraz odeskowanie i stopnie schodów. Zniszczeniu uległo także pokrycie dachu z papy. Nadto na jednej ze ścian murowanych powstały dwa pęknięcia, a w oknach popękały szyby.

Wartość budynku po szkodzie określono jako sumę wartości jego niezniszczonych elementów, tj. fundamentów z robotami ziemnymi i izolacjami, ścian murowanych, tynków wewnętrznych, malowania, stropu, posadzek, stolarki okiennej i drzwiowej (za wyjątkiem wrót) i instalacji elektrycznej z uwzględnieniem stopnia zużycia pomniejszoną o koszty rozbiórki pozostałości po ścianie kolankowej, rozbiórki schodów drewnianych, wymiany 50 % stropu, naprawy zarysowania ściany, szklenia okien, demontażu i ponownego montażu części instalacji elektrycznej oraz oczyszczenia terenu z resztek budowlanych.

(dowód: opinia biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i prawa

budowlanego E. M. z k. 80 – 106 akt, k. 171 – 172

akt, k. 140 – 141 akt i z k. 173v (nagranie z k. 173 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda M. M., zeznań świadka J. M., opinii biegłej z zakresu szacowania nieruchomości i prawa budowlanego E. M. oraz danych wynikających z dokumentów zebranych w sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. M.. Świadek w swoich zeznaniach opisał stan budynku gospodarskiego, którego dotyczył niniejszy pozew. Świadek wskazał także na to jakie prace remontowe były wykonywane w tym budynku. Wskazał także w jaki sposób budynek został uszkodzony na skutek zdarzenia z dnia 11 stycznia 2015 r. Zeznania świadka były jasne i spójne. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się inne okoliczności, które pozbawiłyby te zeznania mocy dowodowej.

Sąd dał także wiarę zeznaniom powoda M. M.. Powód wskazał kiedy zawarł umowę ubezpieczenia z pozwanym i czego ta umowa dotyczyła. Powód opisał także stan przedmiotowego budynku oraz prace remontowe wykonywane w tym budynku. Nadto powód opisał jakiej szkody doznał na skutek huraganowego wiatru, co miało miejsce w styczniu 2015 r. Zeznania powoda były jasne i logiczne. Na ich podstawie Sąd dokonywał ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, iż tylko w oparciu o zeznania powoda i zeznania świadka J. M. nie można było określić stopnia zużycia technicznego budynku opisanego w pozwie. W tym zakresie konieczne były wiadomości specjalne.

Sąd orzekający podzielił wnioski wynikające z opinii biegłej z zakresu szacowania nieruchomości i prawa budowlanego E. M.. Biegła w swojej opinii określiła wartość odtworzeniową budynku gospodarczo – garażowego przed szkodą i po szkodzie powstałej w dniu 11 stycznia 2015 r. na skutek wiatru huraganowego. Nadto biegła w swojej opinii udzielała także odpowiedzi na pytanie, czy budynek powoda był utrzymany w odpowiednim stanie używalności i konserwacji. Biegła opisała w swojej opinii stan przedmiotowego budynku. Biegła określiła także stopień zużycia technicznego budynku przed szkodą i wyjaśniła w jaki sposób dokonała tego określenia. Biegła wskazała, że w tym zakresie oparła się na ustaleniach poczynionych w czasie oględzin z dnia 28 stycznia 2016 r., a także opierała się na informacjach zawartych w aktach sprawy i aktach szkody. Biegła wskazała również, że stan techniczny tego budynku przed szkodą był średni.

Biegła opisała także jakie elementy przedmiotowego budynku zostały zniszczone na skutek huraganowego wiatru z dnia 11 stycznia 2015 r.

Biegła wskazała również, że w opinii określono wartość odtworzeniową budynku, która jest równa kosztom jego odtworzenia z uwzględnieniem stopnia zużycia. Biegła wyjaśniła także jaką metodę wyceny zastosowano i uzasadniła zastosowanie tej metody w niniejszej sprawie – tj. podejście kosztowe, metoda kosztów odtworzenia i techniki szczegółowej.

Biegła wskazała także w jaki sposób określiła wartość odtworzeniową budynku według stanu i cen na dzień 11 stycznia 2015 r., po szkodzie.

W ocenie Sądu orzekającego, opinia biegłej E. M. została sporządzona rzetelnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczeniem zawodowym biegłej, a nadto zawierała należycie umotywowane wnioski. Opinia biegłej była spójna, pełna, a nadto szczegółowo udzielała odpowiedzi na pytania sformułowane przez Sąd.

W wyznaczonym terminie strona powodowa wniosła zarzuty wobec opinii biegłej.

Wskazać trzeba, że biegła odniosła się do zarzutów powoda na piśmie w opinii uzupełniającej i podczas ustnego wysłuchania na rozprawie. Biegła ponownie szczegółowo wyjaśniła w jaki sposób określono stopień zużycia technicznego przedmiotowego budynku. Biegła ponownie opisała stan techniczny tego budynku przed szkodą ze stycznia 2015 r. Nadto biegła wskazała, że przy ocenie stanu technicznego budynku uwzględniono prace remontowe wykonywane przez powoda.

Podnieść należy, iż zarzuty zgłoszone przez powoda w żaden sposób nie podważyły fachowości opinii sporządzonej przez biegłą – zważywszy, że biegła szczegółowo odniosła się do tych zarzutów i należycie uzasadniła swoje stanowisko w tym zakresie. W tym stanie rzeczy Sąd orzekający na podstawie tejże opinii dokonywał ustaleń faktycznych w tejże sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne także dane wynikające z dokumentów zebranych w aktach sprawy, których wiarygodności ani prawdziwości ich treści strony nie kwestionowały. Nadto nie ujawniły się inne okoliczności, które podważyłyby moc dowodową wynikającą z tych danych.

W przedmiotowej sprawie powód M. M. domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 41.100 zł tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek zawalenia się budynku gospodarskiego w wyniku huraganu z dnia 11 stycznia 2015 r.

W niniejszej sprawie bezsporne było to, że budynek gospodarczy należący do powoda w dniu 11 stycznia 2015 r. w wyniku silnego porywistego wiatru uległ zniszczeniu i zawaleniu.

Nadto bezsporne było to, że powoda i pozwanego łączyła umowa ubezpieczenia obowiązkowego OC rolników i budynków rolniczych – zawarta na okres od 01 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

Ustalono także, że powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi i na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacono mu odszkodowanie w kwocie 4.588,24 zł. Ubezpieczyciel ustalił wartość kosztową tego budynku na kwotę 23.663,53 zł, a stopień zużycia technicznego budynku ustalono w wysokości 79,59 %.

Powód M. M. kwestionował wysokość przyznanego mu odszkodowania oraz wyliczenia poczynione przez ubezpieczyciela. Powód wskazywał, że ta kwota odszkodowania nie pozwala mu naprawić szkody. Podnosił także, że odszkodowanie zostało zaniżone przez ubezpieczyciela.

Wobec powyższego wskazać trzeba, że w niniejszej sprawie sporna między stronami była wysokość odszkodowania należnego powodowi.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że ubezpieczenie budynków rolniczych regulowane przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (nazywanej dalej „ustawą”) jest ubezpieczeniem odnoszącym się do mienia. Zasadą jest, że w ubezpieczeniu mienia odszkodowanie pokrywa tylko szkodę rzeczywistą, powstałą w konkretnym przedmiocie stanowiącym przedmiot ubezpieczenia.

Przepisy powołanej wyżej ustawy zawierają regulację wskazującą na metodę i sposób ustalania wysokości szkody w dwóch sytuacjach: gdy rolnik nie podejmuje odbudowy, naprawy lub remontu budynku, w którym powstała szkoda

wywołana zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność ubezpieczyciela (por. przepis art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy) i gdy następuje odbudowa lub remont budynku (por. przepis art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy).

W pierwszym wypadku, wysokość szkody ustala się na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń do szacowania wartości budynków (por. przepis art. 70 ust. 3 pkt 1 ustawy). Z kolei w drugiej sytuacji, wysokość szkody ustala się na podstawie kosztorysu (por. przepis art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy) odzwierciedlającego koszty odbudowy budynku.

Nadto wskazana wyżej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych zawiera przepisy wprost dotyczące ustalania wysokości (rozmiaru) szkody. Takim przepisem jest niewątpliwie przepis art. 69 pkt 1 ustaw, który stanowi, że wysokość szkody w budynkach rolniczych zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub odbudowy. Przepis art. 69 ustawy wyraża zatem obowiązującą na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej zasadę kompensowania uszczerbku doznanego przez poszkodowanego korzyścią uzyskaną przez niego w wyniku tego samego zdarzenia, które spowodowało uszczerbek.

W tym miejscu należy odnieść się także do odesłania ujętego w przepisie art. 22 ust. 1 ustawy stanowiącego, że do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Nie budzi bowiem zastrzeżeń, że stosunek prawny wynikły z umowy ubezpieczenia obowiązkowego jest stosunkiem cywilnoprawnym i – z uwzględnieniem odrębności właściwych prawu ubezpieczeniowemu – mają do niego zastosowanie ogólne przepisy prawa cywilnego, a więc i ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt III CZP 71/15, opublikowana w bazie prawnej LEX nr 1855145).

Wskazać w tym miejscu trzeba, że przepis art. 361 § 2 k.c. ujmuje szkodę jako różnicę pomiędzy obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, który by istniał, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę. Tak więc porównanie obu stanów pozwala na ustalenie prawnie relewantnej różnicy w dobrach poszkodowanego określanej mianem szkody. Wobec stwierdzenia, że przy ubezpieczeniu mienia mamy do czynienia z lokalizacją szkody w ubezpieczonym przedmiocie, istotne staje się wskazanie, że szkodą jest różnica pomiędzy stanem tego przedmiotu przed i po zdarzeniu rodzącym odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Nadto tę różnicę ma, co do zasady, wyrównać właśnie odszkodowanie ubezpieczeniowe.

W przedmiotowej sprawie ustalono, że przedmiotem ubezpieczenia był budynek gospodarski zużyty w 45 % (przed szkodą), a na skutek zdarzenia losowego, które uzasadnia odpowiedzialność ubezpieczyciela, stan budynku pogorszył się (uległ zawaleniu i uszkodzeniu), to ustalając wysokość szkody nie można pominąć faktu, że przed wypadkiem budynek był już zużyty w oznaczonym wyżej procencie.

Podkreślenia wymaga to, że pominięcie tejże okoliczności oznaczałoby naruszenie reguł obowiązujących przy ustalaniu wysokości szkody. Mając na uwadze to, że odszkodowanie ubezpieczeniowe nie może przewyższać szkody rzeczywistej wyrządzonej w ubezpieczonym mieniu, inne ustalenie rozmiaru szkody prowadziłoby w efekcie do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie poszkodowanego.

Nadmienić w tym miejscu jeszcze trzeba, że przepis art. 68 ust. 4 ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń nie uwzględnia stopnia zużycia budynku tylko przy szkodach drobnych, których wartość nie przekracza równowartości 100 euro. Oznacza to zatem, że przy szkodach przekraczających tę wartość obowiązek uwzględniania stopnia zużycia budynku istnieje, co w sposób oczywisty pozostaje w zgodzie z ogólnymi zasadami ustalania szkody i odszkodowania obowiązującymi na gruncie prawa cywilnego. Uwzględnienie stopnia zużycia budynku na etapie ustalania rozmiaru szkody pozwala na ustalenie rozmiaru doznanego uszczerbku zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy.

W myśl przepisu art. 13 ust. 3 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach mienia odszkodowanie wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości szkody, nie większej jednak od sumy ubezpieczenia ustalonej w umowie. Nie budzi wątpliwości, że odszkodowanie ma odpowiadać wysokości szkody. Odszkodowanie przewyższające wysokość szkody prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia. Jednocześnie jednak odszkodowanie to nie może być wyższe od sumy

ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia wyraża się z kolei kwotą pieniężną, która stanowi górną granicę świadczenia zakładu ubezpieczeń w razie zajścia wypadku ubezpieczeniowego, a więc i górną granicę wysokości odszkodowania (por. przepisy art. 824 § 1 k.c. i art. 13 ust. 3 ustawy). Zasadę tę na gruncie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wyraża przepis art. 70 ust. 1 pkt 1 stanowiąc, że sumę ubezpieczenia ubezpieczający ustala z zakładem ubezpieczeń odrębnie dla każdego budynku i może ona odpowiadać wartości rzeczywistej tego budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy, pomniejszoną o stopień zużycia budynku.

W okolicznościach niniejszej sprawy w taki właśnie sposób ustalono sumę ubezpieczenia. Powód wskazywał, że w umowie ubezpieczenia z dnia 29 grudnia 2014 r. wartość budynku gospodarskiego w stanie nowym określono na kwotę 70.000 zł, a zużycie tego budynku wskazano na 20 %. Wobec tego suma ubezpieczenia została ustalona na kwotę 56.000 zł.

Jednakże powód wyjaśnił także, że ubezpieczyciel (czy też jego pracownik) przy zawarciu tej umowy nie dokonywał szczegółowych ustaleń odnoszących się do stanu technicznego budynku i stopnia zużycia. Ustalono to zatem zupełnie dowolnie, nie odnosząc tych ustaleń do rzeczywistego stanu technicznego tegoż budynku. Z kolei na etapie postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel także dowolnie określić stopień zużycia technicznego budynku – nadmiernie go zawyżając, odnosząc się jedynie do wieku przedmiotowego budynku. W toku prowadzonego postępowania biegła E. M. szczególnie wyjaśniła w jaki sposób ustalono stopień zużycia technicznego budynku przed szkodą. Biegła wskazała, że stan techniczny budynku przed szkodą był średni, a stopień jego zużycia przed szkodą wyniósł 45 %.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 41.100 zł. Jednakże w toku całego prowadzonego postępowania powód w żaden sposób nie wyjaśnił dlaczego domaga się od pozwanego odszkodowania właśnie w takiej kwocie. Powód nie wyjaśnił także w jaki sposób wyliczono tę kwotę dochodzoną pozwem – mimo, że takie zarzuty pozwanego pojawiły się już w odpowiedzi na pozew.

Powód wskazywał także, że remontuje czy też wyremontował częściowo ten budynek opisywany w pozwie. Nie wykazał jednak jakie faktycznie koszty poniósł na ten cel. Powód określił je jedynie w przybliżeniu podczas przesłuchania w charakterze strony. Natomiast podczas informacyjnego wysłuchania powód podał, że część materiałów posiadał z odzysku. Nadto nie określono co faktycznie i kiedy zostało wykonane w związku z tym remontem.

Nie można także zgodzić się ze stroną powodową, że w tejże sprawie należy uwzględnić również korzyści utracone przez powoda. Nie wyjaśniono bowiem jakie konkretnie korzyści powód miałby utracić oraz w jakiej konkretnie wysokości.

Mając na uwadze powyższe rozważania wskazać trzeba, że ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi w tejże sprawie Sąd opierał się na opinii biegłej z zakresu szacowania nieruchomości i prawa budowlanego E. M. – przy czym ta opinia została szczególnie omówiona powyżej.

W swojej opinii biegła wyliczyła wartość odtworzeniową budynku gospodarskiego, która jest równa kosztom jego odtworzenia z uwzględnieniem stopnia zużycia tego budynku. Wartość odtworzeniowa budynku według stanu i cen na dzień 11 stycznia 2015 r. przed powstaniem szkody wynosiła 27.075 zł. Z kolei wartość odtworzeniowa budynku po szkodzie wynosiła 14.228 zł (biegła skorygowała tę wartość w piśmie z dnia 13 czerwca 2016 r., złożonym na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 r.).

Wobec tego wysokość odszkodowania należnego powodowi stanowiła różnica między wskazanymi wyżej wartościami, a mianowicie kwota 12.847 zł.

Mając to na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.258,76 zł tytułem odszkodowania. Sąd uwzględnił bowiem, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi przyznano kwotę 4.588,24 zł (12.847 zł – 4.588,24 zł). W pozostałym zakresie żądanie pozwu oddalono jako bezzasadne i nieudowodnione.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 361 k.c. w zw. z art. 68 ustawy, art. 69 ustawy i art. 13 ustawy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § k.c. powodowi przysługują od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie. Pozwany popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego, w terminie w którym stało się ono wymagalne. Jeżeli powód dochodzi zapłaty określonej kwoty tytułem odszkodowania z odsetkami za opóźnienie od danego dnia, wcześniejszego niż dzień wyrokowania, i w toku postępowania okaże się, że kwota ta istotnie należała się powodowi od tego dnia, odsetki powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem. Generalnie należy wskazać, iż odsetki od odszkodowania pieniężnego należą się od dnia, w którym powinno ono być zapłacone – zasadniczo wyznaczonego przez wezwanie dłużnika do wykonania zobowiązania (art. 455 in fine k.c.).

W niniejszej sprawie pozwany był zobowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty zawiadomienia o wypadku, a najpóźniej w terminie 14 dni, licząc od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości odszkodowania (por. przepis art. 817 k.c.). Powód domagał się odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, a zatem od daty późniejszej niż wynikająca z przepisu art. 817 k.c. Wobec tego Sąd przyznał powodowi odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty właśnie od tej daty (tj. od dnia 27 kwietnia 2015 r.) na podstawie przepisu art. 817 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. (z uwzględnieniem zmiany tego ostatniego przepisu od dnia 01 stycznia 2016r.)

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. Powód wygrał przedmiotową sprawę w 20 % i w związku z tym w takiej części może domagać się od pozwanego zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Poniesione przez powoda koszty postępowania to: opłata sądowa w kwocie 2.055 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 1.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone stosownie do treści § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (tj. łącznie kwota 5.472 zł).

Pozwany natomiast poniósł koszty procesu w postaci wynagrodzenia swojego pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone zgodnie z treścią przepisu § 6 pkt 4 ustalone zgodnie z treścią przepisu § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, a także zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł (tj. łącznie kwota 3.417 zł).

Powodowi od pozwanego przysługiwałby zwrot kwoty odpowiadającej 20 % z poniesionych kosztów procesu (tj. kwota 1.094,40 zł), a pozwanemu od powoda – zwrot kwoty odpowiadającej 80 % z poniesionych kosztów procesu (tj. kwota 2.733,60 zł), co po dokonaniu kompensaty tych dwóch kwot dawało kwotę 1.639,20 zł na korzyść pozwanego.